

Værdier blive reddede, men Ildbrande afstedkomme jo overordentlig store Ulykker udenfor det, som forsikkes; ikke alene ere Menneskers Liv og Lemmer, som ikke kunne asureres, udfatte for Odelæggelse, men en Ildbrand medfører ofte ganske overordentlige Tab med Hensyn til Næring og Bedrift, som heller ikke kunne asureres, og det kan heller ikke være ligegyldigt for en Commune, om et heelt Dranteer nedbrænder, selv om hver Stump, hver Treul af de brændte Eiendele ere asurerede. Naar der derfor skulde stee en Fordeling efter Interesser, maatte der i alt Fald deles efter tre Interesser, de faste Eiendommes, de løse Eiendommes og Borgernes personlige Interesse; men at tagere disse forskellige Interesser, saaledes at hver fik sin rette Deel, vilde vistnok være temmelig vanskeligt. Der er imidlertid et andet practisk Hensyn, som de Herrer overseer. Dersom man nemlig vilde lægge hele Udgiften paa Brandforsikringerne, vil det ligefrem være en berettiget Fordring, at disse styrede hele Brandvæsenet, og jeg vil dog spørge Enhver, om man kunde føle sig betrygget ved, at Ordningen af Brandvæsenet overlodes til Overeenskomst mellem de forskellige Forsikringselskaber; jeg troer, at Enhver vilde vige tilbage derfor. Og, naar man ikke vilde det, hvad vilde Følgen da være? Den vilde være den, at En havde Bestyrelsen, og en Anden Byrden ved den Maade, hvorpaa Bestyrelsen fandt Sted, og det er dog den forkeerteste Indretning, man kan tænke sig. Det har hidtil været Tilfældet i Kjøbenhavn, hvor Brandforsikringen har udredet alle Udgifterne til Brandvæsenet, medens en af den aldeles uafhængig Brandcommission decreterede, hvad der skulde gjøres og ledede hele Udførelsen deraf. Følgen deraf har naturligt ogsaa været den, at der har været en høi Grad af Utilfredshed tilstede hos Brandforsikringens Interessenter med Brandcommissionens Foretagender, ofte selvfølgelig med Urette, men undertiden ogsaa med Rette, og det er jo meget naturligt, at Folk ere utilfredse med at skulle give Penge ud til Noget, som de ofte ikke have Interesse af. Allsaa, enten maa man finde sig i, at Bestyrelsen kommer til at ligge hos dem, der skulle betale den, eller man maa tage

en Deel af Udgifterne hos Communen, og det er en overmaade moderat Deel af Udgifterne, som efter dette Lovudkast kommer til at hvile paa Communen. Og naar man siger „Communen“, hvad er saa det? Det er samtlige Borgere i Communen. Enten de have asureret eller ikke asureret deres Pøssere, saa ere de dog for deres Pøsseres Bedkommende, eller i alt Fald for deres øvrige Velværes Skyld interesserede i, at Ilden bliver slukket. Hvad der kan være Spørgsmaal om, det er, om Bidraget til Brandvæsenet fra de faste Eiendomme og det Bidrag, der vil komme til at paahvile Personer i Communen, ved Loven ere satte i det rette Forhold; men med Hensyn her til vil jeg for Kjøbenhavns Bedkommende gjøre opmærksom paa, at der ikke ved denne Lov bliver lagt en eneste Skilling paa de faste Eiendomme. Det er den samme Udgift, som hidtil er bleven udredet af Brandforsikringen i Kjøbenhavn; de omhandlede 4 β af hvert Hundrede Rigsdaler skulle herester af Brandforsikringen indbetales til Communens Kasse, men der bliver derfor ikke betalt en Skilling mere til Brandforsikringen. Det samme er Tilfældet med Landbygningernes Brandforsikring. Der vil der blive betalt den samme Præmie som hidtil, hverken mere eller mindre, men af den hidtil erlagte Præmie bliver 4 β overgivet til Brandvæsenet i Kjøbenhavn som Bidrag til at bestride Brandvæsenets Udgifter. Der stæer altsaa ikke noget som helst Paalæg paa de faste Eiendomme. Det er ganske de hidtilværende Forhold, kun med den Forskjel, at de forøgede Udgifter, som maatte følge af den forandrede Bestyrelse, komme til at hvile paa Kjøbenhavns Borgere, og at det kommer til at staa i Kjøbenhavns Borgeres Magt, naar de ikke finde, at Brandvæsenet er indrettet fuldkommen betryggende, men ønske Forandringer deri, der ere forbundne med Bekostninger, at kunne gennem Communalbestyrelsen faae Brandvæsenet indrettet, som de ville have det. Dette forekommer mig at være den meest naturlige og retfærdige Ordning, der kan findes.

Justitsministeren: Da jeg havde den Ære at forelægge nærværende Lovudkast, tillod